

I.L. Caragiale. Reinterpretări scenice

Studiul *I.L. Caragiale. Reinterpretări scenice* realizează o analiză a manierelor estetice în care în ultimele două decenii lucrările dramatice ale lui Caragiale au fost reinterpretate scenic de câțiva dintre cei mai valoroși regizori de teatru români. Nu doar spre deliciul publicului și al specialiștilor, ci și ca reflex al dorinței creative de a redescoperi noi sensuri și semnificații în litera și spiritul textelor caragialiene. Printre exemplele analizate se află Silviu Purcărete, Tompa Gabor, Alexandru Dabija, Mihai Măniuțiu, regizori cu contribuții semnificative la arta scenică recentă, pentru care opera lui Caragiale constituie o puternică sursă de inspirație. Practicând regia ca operațiune de reinterpretare scenică a unei lucrări dramatice, acești directori de scenă au contribuit la hermeneutica operei marelui nostru clasic. Nu prin exegeze academice, ci prin creații teatrale care relevă regizori în plină formă creativă, care-și probează inspirația și capacitatea inovativă în abordări inedite ale unor lucrări știute cam de toată lumea încă de pe băncile școlii. Sunt creații care, din dorința realizatorilor de a face altfel decât s-a mai făcut, echivalează și cu o contribuție semnificativă la spectacologia aferentă. În cazul lucrărilor dramatice, exegeza spectacologică este cel puțin la fel de importantă precum cea filologică, regizorul contemporan asumându-și rolul de co-autor, împreună cu dramaturgul, în procesul de punere în scenă a unui text, chiar clasic.